

## Greenpeace

«Star Trek IV: The Voyage Home» ? «Avatar» ? «Waterworld»



M'havia acostumat a mirar els barcelonins amb condescendència quan es queixaven de les hordes de joves que, o bé amb una samarreta o bé amb un peto distintiu, recollien adhesions a la seva causa en punts estratègics de la ciutat. Des del punt de vista etològic, el comportament d'aquests grups durant les seves ràtzies resulta fascinant. Com un estol de granívors s'escampen per la plaça de Catalunya i s'insereixen de manera estratègica entre la multitud, fragmentant-la, fent-li perdre seguretat i solidesa, alhora que teixeixen una xarxa coordinada en la qual qualsevol dels individus no surt mai del rang de visió de, com a mínim, un dels altres. Minimitzen així els perills i faciliten el suport en cas que sigui necessari en alguna de les operacions. Granívors amb estratègia de grans depredadors. Fascinant.

M'havia acostumat a mirar els barcelonins amb condescendència fins que va arribar el primer dia que vaig sortir del pis del centre de Girona, on durant uns anys vaig viure, i em vaig veure abordat per una desena de postadolescents amb un peto verd on, amb unes nítides lletres blanques, es podia llegir amb claretat *Greenpeace*. Esquivar velles amb la guardiola de l'AECC és fàcil, només em cal dir que he treballat en investigació aplicada al càncer i començar-los a explicar la meua tesi. A vegades fins i tot són elles les qui em donen l'euro. Però per afrontar les ràtzies de capturadors de firmes no estava preparat, tot i que crec que me'n vaig sortir bastant bé. Em va costar mitja hora, però vaig aconseguir que la noia que em va engrapar se n'anés sense la meua firma, ni el meu telèfon, ni el meu compte bancari, ni la meua ànima. Va ser mitja hora de ?alguna cosa deuen haver fet, el cony de foquetes?, de ?dofins? no em parlis de dofins! Sabies que? els dofins se't follen el cul per esport i quan et tenen estabornit a cops de morro intenten cagar-se't a la boca?", de "tens raó, la superpoblació és un problema, no entenc per què el govern continua ignorant la meua proposta eugenèsica" i de "per escalfament global, el que tinc aquí

penjant". Al final, el capitalisme neoliberal va fer el que no van aconseguir els meus arguments, i suposo que l'expectativa d'una baixada de la ràtio esforç-benefici la va fer anar a buscar comissions per altres bandes amb millor coeficient de retorn. Però per què estic parlant de Greenpeace, jo ara? Ah, sí!



*Perquè en Jordi m'ha fet mirar Star Trek IV: The Voyage Home, per això parlo del puto Greenpeace de déu!*

Arriba un moment en la carrera de la majoria de directors, actors, guionistes o treballadors del cinema en general en el qual ja no en tenen prou amb ser directors, actors, guionistes o el que sigui que estiguin fent de manera més o menys competent. Arribats a aquest punt, acostumen a seguir dues vies superposades. Hi ha els qui, farts de ser directors, actors, guionistes o erectors de mugrons de la JLo, passen a considerar-se creadors. Perdó, volia dir CREADORS. Un creador no en té prou amb una feina, les vol totes. Un creador dirigeix, escriu i, si es posa molt *flamenco*, també actua, compon i es *tragina* la protagonista. Però més perillous i torracollons resulten encara els qui passen a voler transmetre un missatge. Perdó altra vegada, volia dir MISSATGE. Un missatge que, com no pot ser d'altra manera, ens farà millors persones a tots els qui mirem la pel·lícula.

Acostumen a ser missatges evidents, simples i políticament correctes. No veurem mai l'actor icònic del moment debutant a la direcció en una pel·lícula on ens llança a la cara la idea que l'holocaust va ser un muntatge o que cal exterminar totes les foques abans no ho facin elles amb nosaltres, però si cal salvar les balenes o aturar l'escalfament global sempre tindrem un Leonard Nimoy o un Kevin Costner disponibles.



?Sssaaaaaaaalllllllvvvvvvvaaaaaaa'nnnnnnssssssssss  
ssssssppppooooooooooooooooooooooooooocccccckkkk?!!!!?.

*Star Trek IV: The Voyage Home* és una pel·lícula fixa a les llistes dels arguments més demencials de la història. Perquè "demencial" és una de les paraules més neutres que podem utilitzar quan ens trobem que la tripulació de l'Enterprise, a bord d'una nau klingon, viatja al passat (al nostre present de llavors) per retornar les balenes amb gep de l'extinció perquè a la Terra del futur hi ha una sonda alienígena que, com que ningú respon quan parla *balleno*, pretén destruir tot el planeta. Però com que aquí el suís és en Jordi, jo acostumo a deixar de banda la neutralitat i d'aquest argument més que demencial en dic ridícul o, en el millor dels casos, perplexitzant.

Sorprenentment, en comparar la reacció a les diverses pel·lícules de la saga *Star Trek*, ens trobem que aquesta quarta entrega va resultar un èxit en tots els àmbits. Tant la crítica com el públic en general van comprar de manera prou entusiasta l'absurditat ambientalista d'*Star Trek IV*. I no només es va precipitar la creació d'una nova encarnació televisiva de les aventures de l'Enterprise per on cap home havia arribat mai, sinó que fins i tot hi ha qui té els enormes collons de fer-la responsable directa de la recuperació de la població de balenes des dels anys vuitanta.

En Leonard Nimoy tenia un missatge que ens volia fer arribar. Així, es va posar una cinta al cap i una túnica cobrint-li el cos i es va fotre a pontificar des d'un minaret envejable. L'Enterprise és gran. L'Enterprise és brillant. L'Enterprise té un públic fidel i delerós. I així fou com l'Enterprise salvà les balenes.

Resulta inqüestionable que un bon altaveu i un embolcall vistós facilita la transmissió de qualsevol missatge, sobretot d'aquells més simples. Ensenyar els pits ajuda molt la denúncia de l'objectificació de la dona. Ensenyar els pits ajuda molt la condemna del maltractament animal. Ensenyar els pits ajuda molt a reivindicar el dret que et vegin els pits. Però hi ha molta gent que no té pits i ha de buscar alternatives. Una de les moltes persones del planeta que no té mamelles és en James Cameron. Inicialment va intentar atoxonar-se, a veure si li creixen, però no se'n va sortir del tot bé i es va veure obligat a buscar altres vies per salvar el planeta.



*Les mamelles d'en James Cameron en tota la seva blava esplendor.*

*Avatar* és aquesta segona via. Ridiculitzada fins a l'extenuació, no només va ser la pel·lícula més cara de la història en el moment de la seva producció, sinó que es va destapar també com la més exitosa en termes econòmics i en pal de paller de la presa de pèl que és el cinema en tres dimensions. Algun altre dia ja tindrem temps i ocasió de parlar de les múltiples vegades que els estudis ens han intentat colar el 3D, sempre de manera infructuosa. Algun altre dia, perquè avui estic pel MISSATGE que en Cameron tenia dins seu. Fart de robots del futur i d'extraterrestres amb àcid en lloc de sang, havent espremut el Titanic de totes les maneres possibles i un parell més, va pensar que estaria bé fer-nos veure amb una bonica faula que hem de protegir el nostre planeta. La història que ens explica *Avatar* no s'allunya gaire d'un conte infantil qualsevol, amb uns dolents molt dolents i uns bons molt bons, i tot de sexe metafòric camuflat arreu.

Intueixo que el tema dels activistes pagafantes, conversos a la causa en què entren per la vaga esperança de sucra, aquí és introduït de manera involuntària, fins i tot en sentit positiu. El malvat militar que s'enamora de la indígena i acaba esdevenint un element clau en l'èxit de la seva noble lluita no es presenta en cap moment com un titaflluixa zoofílic pel qual salvar un planeta és una simple estratègia per fer jugar en Petllari quan se li desperta. Això contribueix sobremanera a l'ensucrament d'un conjunt que acaba resultant un núvol de cotó de sucre blau amb el qual en Cameron ens indueix un coma diabètic que ens anestesia a còpia de bones intencions. En cap moment hauríem esperat que els cooperants interestel·lars patissin la mateixa fi que els nens pijos de *The Green Inferno*, però d'aquí al bukkake de missatge naïf entre bonista i paternalista que ens toca patir hi ha Amazones més de vuit.





*Bukkake!!!!*

L'ejaculació ambientalista d'en Cameron, tot i les crítiques, va captivar les retines i les butxaques de milions de persones, de manera que ja podem riure que ell, si no té mamelles, ja està preparant la polla per esquitxar-nos un parell de vegades més amb suc blau de l'amor ple de missatge benefactor. Així, mentre cinquanta expertes el munyen a Hawaii i ell escura una copa de conyac centenari, nosaltres fem una Estrella a Lloret de Mar. O una Heineken, que ja sabem que esteu fets uns sibarites.

?i què hi ha, a Lloret de Mar? Molt bé, mainada! *Waterworld!*

A l'inici de *Waterworld* veiem en Kevin Costner eixarrancat al seu catamarà, pixant en un pot. Aboca l'orina en un artilugi que (suposem) allibera l'aigua d'impureses i li'n permet el reciclatge. És un inici clarament metafòric. En Kevin Costner es treu la polla, no sabem ben bé de quina mida, se la fot a la boca i comença a xarrupar amb fruïció.



*Oh sí kevincostner tu sí que saps què és el que m'agrada oh sí.*

Però més enllà d'aquesta sucosa al·legoria del flux creatiu, res a *Waterworld* mereix ser comentat. Estrenada ara fa dinou anys, durant dinou anys havia aconseguit, de manera plenament exitosa, d'evitar-ne el visionat. Havia evitat tenir coneixement del genocidi que es perpetra a pràcticament tota llei física, química i biològica postulada des que els micos de 2001 van fer tocaments al puto monòlit de déu. Havia evitat els acudits d'ulls. Parlo en passat mentre us maleeixo. Però des de fa anys jo també faig una funció social sense necessitat de donar pel cul amb carpetetes. Jo sóc l'ànima caritativa que mira totes les pel·lícules merdoses que pot per evitar-vos a vosaltres que ho feu. No mireu *Waterworld*, mainada. Si encara hi sou a temps, pel que més vulgueu i estimeu, no mireu la polla a en Kevin Costner.

Si et falten pits, la necessitat de transmetre un missatge, així com el missatge mateix, acostumen a sorgir precisament d'aquí. De l'entrecreix. Veniu tots, que en Petllari se'm desperta i el Greenpeace se'm posa flamenco, diu l'Spock, diu en Cameron, diu en Kevin Costner.

I mentre es coordinen a la granívora manera no ens demanaran ni firmes, ni el nostre número de DNI, ni de compte, ni el telèfon. Es limitaran a fotre'ns cops de tita a les galtones fins que una part de la nostra ànima els digui "oh, sí, doneu-me més missatge, més missatge, més missatge, que hi ha moltes balenes per salvar, molts boscos per destalar, molt gel per descongelar: el mar és molt gran i el vostre missatge és MAJÚSCUL."